

Соломонові ночі. Апокрифи

Маріанна Кіяновська

Соломонові ночі. Апокрифи

Три речі оці дивовижні для мене,
і чотири, яких я не знаю:
дорога орлина в повітрі,
дорога зміїна на скелі,
корабельна дорога в середині моря
і дорога мужчини при дівчині!

Книга приповістей Соломонових

Як сулія, наповнений ущертъ...
І. Малкович

0.

А стежка щоранку в пушкові ягнят і в росі...
Возносяться в небо твої голуби і отари,
І запах лози, і рожево куйовдяться хмари,
Приречені спати у мокрій від поту косі.

Безумство моє – і гірке, і солодке, бо всі
Його розпізнали по блиску очей і утомі –
На кедровім ложі я довго збирав невагомі
Розгублені перса, що пахли, мов персика сік...

Гладінь живота, непостійна і ніжна, як ласка,
Мовчанка, мов сіті, – моя безголоса поразка,
Дарунок і злочин, учинені мною тобі...

Я браму розчахнув, рамена цілунком збатожу...
Я п'ю з тебе вина – щоразу і млію, і можу! –
Коханням заплющую очі твої голубі.

1.

Коханням заплющую очі твої голубі,
Смаглявко брунатна, солодкі зриваючи грона,
Вологі і теплі. Ти сарна моя безборонна,
Впольована тихо на схилах піщаних горбів.

Цілую тебе – аж кровинка блищить на губі –
У нашому домі, де сонце, і крони, і трави,
І квітів червоних пекучо-тремтячі заграви
Опалюють плоть, наче купіль. Збираю собі,

Спиваючи з тебе, бурштин, і гранати, і перла –
І з шиї, і з лона; лежиш, знемагаєш, мов вмерла,
А я, твій оратай, кладу переліг і посів...

Ти мій виноградник, а я – виноградар при ньому,
Торкаюсь до тебе, незрячий, у пошуках дому.
А стежка щоранку в пушкові ягнят і в росі...

2.

А стежка щоранку в пушкові ягнят і в росі,
Хоч в сутінках стежка мережана резами листя...
КЛАДУ ТЕБЕ В СЕРЦЕ ПЕЧАТТЮ – і ношу. Колись я
Захочу забути – й не зможу, покірний красі.

Прокинеться вітер, розбудить сторожу і псів.
Сторожа розбудить людей, панахаючи тишу.
Ховаючи в серці, ніколи тебе не залишу –
Ні тут, ні деінде. Узявши тебе, я посів

Обітницю щастя, тремти, моя сарно химерна...
Пшенице, хвилюйся: я дбало збиратиму зерна.
Ми матимем втіху, що більша від всякої кари.

Співай, моя пташко, безпечно в маслиновім гіллі,
Я буду на чатах, допоки малі і несмілі
Возносяться в небо твої голуби і отари.

3.

Возносяться в небо твої голуби і отари,
А дощ не вщухає, і ми не вщухаємо теж...
Моя сокровенна, куди ж ти від мене підеш? –
Це ложе – усесвіт, і грому тривожні удари

Тебе не зачеплять: ягнички втікають в кошари,
Ховаючи спини від зимних потоків води.
А ти притулися до мене... Щільніше... Сюди...
Та ти – чарівниця! Як гарно збуваються чари!

Терплячо і ніжно, оголено, лячно і грішно
Здригаються ніздрі, а зубки цвітуть білосніжно –
"Люблю тебе, милий, тобі ж тільки сонце до пари!..."

Прийнявши у лоно мого раювання офіру,
Ти раптом жадаєш вина і овечого сиру...
І запах лози, і рожево куйовдяться хмари...

4.

І запах лози, і рожево куйовдяться хмари,
Слина ж твоя – мед, і солодкий, і дивно п'яний.
Тебе упіймавши, тебе не відпущу з руки,
Як дика бджола, ти збиратимеш дивні нектари.

Бо діви із дів проти тебе – убогі почвари...
Ти ЛІПША ЛОШИЦЬ ФАРАОНІВ В УПРЯЖАХ ВОЗІВ,
І навіть в царів не знайдеться достойних скабів...
Цілую – і знаю про тебе усе... Ти навіюєш чвари –

Й звитяжиш над мужем, його подолавши у герці;
Мов знаки на глині, навіки запікшись у серці,
Лишаєш на мені тавро своє вічне – оці

Твої лабіринти, і стегна, тяжкі та високі;
Я маю тебе, і щоразу неголені щоки
Приречені спати у мокрій від поту косі.

5.

Приречені спати у мокрій від поту косі

Красуня і бик, чи цариця і лев, чи голубка
І лагідний голуб. Жагою утомлена любка
Торкається пальчиком звіра... Нема голосів, –

Ти тільки очима благаєш: полий і засій, –
Є стогін і рик, що зривається часом у крик,
І є поєдинок, і раптом пошерхлий язик,
І море, що виступить з тіла, – волога і сіль.

Ми будем тонути – тяжка хитавиця морська
І та глибина, що до смерті тебе не пуска, –
Бракує повітря, немає опори нозі...

Й зійдуться в мені і володар, і муж, і хижак,
Покірний слуга, майже раб, і бувалий моряк:
Безумство моє – і гірке, і солодке, бо всі...

6.

Безумство моє – і гірке, і солодке, бо ВСІ
СІОНСЬКІ ДОЧКИ мені ложе любов'ю стелили.
Й лише Суламіт отаке наді мною вчинила –
Здолала любов'ю (у грудях – вино в молоці).

По воду ішла, я ж за нею блукав назирці,
Вдягнувши пастуше, у спеку, по ночі, по зливі...
Тепер я цілую долоньки – дрібні і сміливі
Ведуть мене в безвість, на щастя мого манівці.

Руїни садів – і пророслі дерева з зернят,
Цар всім, окрім себе, й не можна вернутись назад...
Цілую кохану – і зціплюю губи в судомі.

Рабам і лакизам, і гірше – лакизам лакиз
Кохання моє – у коморі підпалений хмиз
(Його розпізнали по блиску очей і утомі).

7.

Його розпізнали по блиску очей і утомі,
А ти – моя пташка, і ти, моя пташко, співай.

Тріпочеш в обіймах, і це називається рай,
Байдуже, в саду ачи в полі, у лісі чи в домі.

ДІВЧАТАМ НЕМАЄ ЧИСЛА в світовому огромі,
Та що мені світ, адже хто мені більша, ніж ти?
Світи мені, зірко, до самої смерті світи,
Аж поки не станемо вічністю в часу проломі.

...Кордони й обителі грішних, блідих, півживих,
Окремі - притихлі, а декого здушує сміх,
Немов погорільці на майже зітлілій соломі...

Та що мені з того? Ми тіла позбулися пут,
Й солодкі цілунки, сухі й небезпечні, мов трут,
На кедровім ложі я довго збирав невагомі.

8.

На кедровім ложі я довго збирав невагомі
Твої золоті і блакитні замріяні сни...
Повз наш виноградник полки повертали з війни.
Лишалися перса і грона у персів в полоні.

Ми ж знову кохалися - п'яно сідлалися коні.
Я мав тебе рідна - очима, я запах вдихав
Твоїх неминучостей, втеч, я тебе цілував,
Я знищував грані останніх між нами кордонів...

Комахи лякалися полум'я, гасла свіча...
Цілуючи очі, я жінку кохану повчав,
ПРЕКРАСНУ, ЯК МІСЯЦЬ, мене дочекайся - рік.

Її неприкритість мене обпікала вогнем...
А потім - світало, і вершник об'їхав конем
Розгублені перса, що пахли, мов персика сік...

9.

Розгублені перса, що пахли, мов персика сік
І поту краплини, блискучі і майже овальні.
Ув оці твоєму - мої існування дзеркальні:

Ти мій очерет, я твій вітер...Якийсь чоловік

Казав, що умре від кохання: не знайдений лік.
І пошепки – місяць, і жодної зірки не стало...
Загорнута жінка в шовкове своє покривало
Усю свою юність – короткий пелюстковий вік.

Лиш дивиться ніжно, і часом у пристрасті зве
Когось на рятунок, а місяць у хмарах пливе...
Доспівана пісня, до краю розказана казка...

Тебе вполоню я – і буде солодким полон:
Гортатиму тіло, тремке й полохливе, як сон;
Гладінь живота – непостійна і ніжна, як ласка.

10.

Гладінь живота – непостійна і ніжна, як ласка...
Я буду пірнати – щоразу углиб і углиб...
І пальці потонуть в волоссі, подібні на риб...
Я твій переможець, цілуй мене, мила, будь ласка...

Цілуй мене, рідна... Із кучерів спала пов'язка,
Допоки ти спала... Цілуючи, важу життям...
Межа межі світом і світла твого забуттям,
В якому і п'яно, і тихо, і лунко, і жаско...

І вся моя пристрасть подібна на ПІСНЮ ПІСЕНЬ...
У чорному небі поволі займається день...
Долоні – як квітка, в пелюстках – духмяно і в'язко...

Зануївшись в тебе, спізнав я у серці пожар...
І я вже не владар, а тільки покорений цар...
Мовчанка, мов сіті, – моя безголоса поразка.

11.

Мовчанка, мов сіті, – моя безголоса поразка,
Страшна хитавиця морська, що мене не пуска
Блищать попід місяцем риб'яча срібна луска
І лезо ножа, як тривожна й пекельна підказка...

Бо ти мені – жінка, а треба, щоб тільки любаска;
Одна із наложниць, одна із невільниць моїх
Супроти неволі своєї вчиню тобі гріх –
Медовіший меду із пишних базарів Дамаска...

Зневаживши цноту, красу, – їх іще оспівають,
Здобуду рабиню – їй рівних у царствах не мають...
Дивися, он сонце роздерло плече об горби...

Маленька сльоза розбиває нездійсненість мрії,
І ген з-поза світу від сорому никне й німіє
Дарунок і злочин, учинений мною тобі...

12.

Дарунок і злочин, учинений мною тобі, –
То пам'ять про ночі, які я з тобою провів,
То думка про сотні без тебе залишених днів,
То гадка про старість, змарновану мною в журбі...

Є відтинки щастя – хоч люди невдячні й слабі –
Даровані Богом. Та ми їх зневажаєм тяжко.
Бо що нам святиня, як в серці розтоптану пташку?
І скарб – то не скарб вже, як віддано перли юрбі...

ПРЕКРАСНА, ЯК МІСЯЦЬ, ти навіть не знаєш, що я
Як хтиву блудницю принизив тебе, осміяв,
Втоптав у багнюку удосвіта зірвану рожу...

Та знову смеркає, і знов я до тебе іду,
Розшарпую шати, зустрівши тебе у саду, –
Я браму розчахнув, рамена цілунком збатожу...

13.

Я браму розчахнув, рамена цілунком збатожу...
Я взяв собі в серце холодний, як камінь, тягар...
Пробач мені, рідна, прийми мене, мила, у дар...
Удар мене, любач... Я серце коханням тривожу,

Я прагну здобути тебе, як фортецю ворожу,

Бо ОЧІ ТВОЇ НЕПОКОЯТЬ і ваблять МЕНЕ...
Я любку покривдив, і любка мене прожене...
А як прожене – отоді я її переможу...

ПАСУ МІЖ ЛІЛЕЯМИ Я; і ламаю їх цвіт,
Хоч того не хочу, єдина моя Суламіт...
Ходімо на ложе...Ти чуєш?... Ходімо на ложе!

У серці – лиш ти, тож цвіти мені квітко, цвіти!
Ми зводимо знову любовного шалу мости...
Я п'ю з тебе вина – щоразу і млію, і можу!

14.

Я п'ю з тебе вина – щоразу і млію, і можу! –
Я, месник розлуки, візьму тебе, рідна, на руки,
Спалю твою цноту, віддам твоє лоно на муки,
Поставлю при тобі своєї любові сторожу...

ТИ ГАРНА, ТИ ГРІЗНА, красу поєднала ти божу
Й велике натхнення звитяги з вином мовчазним,
І я, твій володар, щоразу впиваюся ним,
Зітхаю, вдихаючи запах, – і з розуму сходжу...

І лоно твоє, і обличчя – то вічність моя:
Спізнавши покору, до тебе пригорнуся я...
Лежатимем тихо – знеможені, ніжні, слабі...

У ніздрях – трояндові хвилі, і зірка в імлі,
Піднявшись з тобою над хмари, шукаю землі...
Коханням заплющую очі твої голубі...